

TILT МОСТ

Informatīvi izglītojošs
starpškolu periodisks izdevums

2004 #2

#17

- Divkopienu valsts draudi ... 2. lpp
- Skolas nav mums draudzīgas ... 2. lpp
- Ceļasomā – draugi,
gabaliņš Rīgas un cenas ... 5. lpp
- Lai tevi nepārdotu kā lelli ... 6. lpp
- Почувствуй
себя умным ... 3. lpp
- Все мы немного
лошади ... 10. lpp
- Верить – не верить?... 12. lpp

Divkopienu valsts draudi

Kristīne,
11. klases skolniece

Labs nosaukums jūsu žurnālam. Ar domu par nākotni, jo tiltus jau mēs būvējam visu mūžu. Diez kā neveicas vienīgi ar to tiltu būvēšanu starp latviešiem un politiķu uzkurinātiem cittautiešiem, kuri pēdējā laikā arvien nesakarīgāk kļūst visādos mītiņos pret izglītības reformu. Arī man sākumā šķita, ka nav vērts tam pievērst īpašu uzmanību — paklaigās un, sapratuši, ka nav jēgas, apklusis. Tomēr tagad zi-

nu, ka situācija nav nemaz tik nenopietna, jo pat it kā gudros, saprātīgos vienaudžos šobrīd ir uzkurināts akls naids ne tikai pret reformu, bet arī pret latviešiem un šo valsti, kurā viņi dzīvo.

Žurnālista Jāņa Dombura veidotajā diskusijā kāda skolniece no krievu skolas runāja tā, it kā kāds viņai būtu atņēmis veselo saprātu — nu, nekādi argumenti uz viņu neiedarbojās, mala un mala vienu un to pašu kā nohipnotizēta. Bet Latvija taču ir arī viņas dzimtene, vai nekādi pienākumi uz viņu neattiecas, tikai tiesības vien? Jā, es piekritu, varbūt vajadzēja ar cittautiešiem vairāk runāt par reformas jēgu un būtību, skaidrot, kas tiek darīts un kāpēc, bet nez kāpēc no pretējās puses nejut itin nekādu pretilnākšanu, vēlmi ieklausīties un saprast, kāpēc pārmaiņas nepieciešamas.

Ja atteiksimies no izglītības reformas, tad tiešām Latvija kļūs par divkopienu valsti, kur pastāvēs divas va-

lodas, divas lielas, pretēju uzskatu nometnes, kas savā starpā mūžīgi par kaut ko naidosies un karos. Tas ir pārāk nopietni, lai par to neuztrauktos. Bet politiķus, kuri apzināti kurina naidu un musina skolēnus pret reformu un šo valsti, vajadzētu sodīt ar visbargākajiem sodiem — pat ar reālu brīvības atņemšanu par nacionālā naida kurināšanu.

Starp citu, pēc vidusskolas beigšanas es-

Ja atteiksimies no izglītības reformas, tad Latvija tiešām kļūs par divkopienu valsti, kur pastāvēs divas valodas un divas lielas, pretēju uzskatu nometnes, kas savā starpā mūžīgi par kaut ko naidosies un karos.

mu nolēmusi stāties juristos. Cerams, ka man kādreiz dzīvē pietiks drosmes, pārliecības un ticības pret tādiem neģēļiem vērsties, kā saka, ar likumu pantu. Lai savās netīrajās spēlītēs nejauc iekšā nepilngadīgos! ☒

Skolas nav mums draudzīgas

Santa,
12. klases skolniece

Par pārslodzi un muļķībām, kas mums skolā jāmacās, arī man ir savs viedoklis. Zinu, ka daudziem mūsu klasē nepatīk matemātika, jo viņi to nesaprot. Lai gan nemācos elitārā skolā Rīgas centrā, bet pilsētas nomalē,

Kāpēc mums jāmacās visādas teorētiskas gudrības, ko praksē pielietot negribam, neprotam un nevaram, kāpēc jāpiesārņo smadzenes ar visādiem mēsliem, kas pat skolotājiem nešķiet lietderīgi?

taču nedomāju, ka mūsu klasē būtu salasījusiēs īpaši "duraki". Tad nu ir divi varianti: vai nu skolotāji neprot izskaidrot tā, lai saprastu arī tie skolēni, kuriem uz matemātiku nav dotību, vai arī programmas ir pārāk sarežģītas. Man, piemēram, dzīvē nebūs vajadzīgas visas tās daudzās formulas un pierādījumi, bet, ja savajadzēsies, tad es zināšu, kur atrast atbildi. Loģisko domāšanu skolēnos var attīstīt arī citādi, tāpēc nav jāpārslogo mūsu smadzenes ar visādām formulām, ko, aizverot skolas durvis, mēs tik un tā tūlīt aizmirsīsim.

Vēl es gribēju parunāt par darbmācību.

Ko tik mēs, meitenes, pamatskolā neesam darijušas šajās stundās — adijušas, šuvušas, izšuvušas...! Kurš tad šodien vēl ir ar mieru tērēt laiku tādām nodarbēm? Ne es kādreiz adīšu džemperus, ne izšūšu spilventiņus, ne pūru darināšu, kā mūsu vecvecmāmiņas to darīja. Tik un tā visus tos bezjēdzīgos darbus mūsu vietā veica mamas un vecmāmiņas, bet skolotājiem jau vajag tikai atņeksēt, ka viss, kas paredzēts programmās, ir paveikts. Muļķīgi. Bet ēst gatavot darbmācībā tā arī neiemācījāties. Mūsu skolā nebija atbilstošu iespēju, bet, cik zinu, citās skolās tam arī pārāk lielu vērību nepievērš.

Fizikultūra vispār ir absurds. Nezinu kāpēc mūsos tā drīzāk ievieš riebumu un vēlmi par katru cenu dabūt atbrīvojuma zīmi, lai gan pēc stundām daudzas meitenes iet uz trenāžieru zālēm, nodarbojas ar aerobiku un peldēšanu. Līdzīgus piemērus varētu minēt gandrīz par katru mācību priekšmetu. Kāpēc mums jāmacās visādas teorētiskas gudrības, ko praksē pielietot negribam, neprotam un nevaram, kāpēc jāpiesārņo smadzenes ar visādiem mēsliem, kas neviens, pat skolotājiem, kas to ir spiesti mācīt, nešķiet lietderīgi? Atliek vienīgi secināt, ka skolas diemžēl nav mums draudzīgas. Vai kāds domā citādi? ☒

"Tilts" gaida vēstules. Adrese:
žurnālam "Tilts", Dzirnau ielā 34a – 8,
Rīgā, LV-1010; e-pasts: liesma@sfl.lv

ПОЧУВСТВУЙ СЕБЯ УМНЫМ

Дарья Шиманская,
ученица 11-го класса

Наверное, я расстрою многих доверчивых родителей и искренне преданных своему делу учителей, заявив, что знания вовсе не измеряются получаемыми в учебных заведениях отметками. Да, представьте себе, бывают глупые отличники и умные двоечники. Точнее, не умные, а эрудированные.

Эрудиция (книжн.) — начитанность, глубокие познания в какой-нибудь области науки. (С.И.Ожегов "Словарь русского языка").

В современном понимании эрудиция — разносторонние знания сразу в нескольких областях, широкий кругозор, начитанность и способность анализировать полученную информацию. А информации вокруг много. Мы плаваем в ней, как вермишель в бездонной кастрюле с супом. Но, чтобы не быть вермишелью, мы и должны учиться думать, а потом применять свои знания.

В плане применения знаний и доказательств собственных умственных способностей потрясающей путевкой в жизнь служит общешкольная интеллектуальная игра "Брейн-ринг". Созданный молодежной организацией "КИД" по аналогии с известным телевизионным проектом, "Брейн-ринг" местного масштаба ежемесячно собирает порядка 100–120 школьников в актовом зале одной из рижских школ и заставляет активизировать весь багаж наших знаний.

Правила игры довольно просты. Все участники представляют собой энное количество команд по шесть человек в каждой. На задаваемый ведущими вопрос команда, посоветовавшись, дает письменный ответ. После каждого вопроса ответы всех команд собираются и оглашается правильный ответ. От числа полученных правильных ответов зависит цена вопроса, то есть количество баллов, которые команда может за него получить. Максимальная стоимость вопроса — 10 баллов (это если нашлась только одна умная команда и, соответственно, был лишь один правильный ответ).

Игра разбита на три тура по десять вопросов и длится около двух часов. А далее наступает самая приятная (хотя для кого как) часть мероприятия, а именно — оглашение победителей. И даже награждение. Первые три команды (набравшие больше всего баллов за данную игру) получают торт, то есть каждая по тортю. Нужны ведь для подпитки умных мозгов углеводы и прочие торто-составляющие. Также вручается приз и за самый остроумный ответ, проще говоря — не правильный, но смешной. И победители шумною толпою устрем-

ляются куда-нибудь, будь то кафе или гардероб той же любезно приютившей школы для торжественного акта поедания приза. Иногда делятся даже с менее удачливыми командами, так что получаются такие всеобщие посиделки умников-сладкоежек.

Сами понимаете, что не для тортю, как бы красочно я ни описывала его вручение и поедание, нужна интеллектуальная игра, а скорее просто для себя. Можно ска-

**Mēdz būt gan teicamnieki —
mulķi, gan divnieku karaļi —
erudīti. Lai mēs nejustos kā
makaroni, jāmācās domāt un
pielietot savas zināšanas
praksē.**

зать, что "Брейн-ринг" является для многих ребят способом доказательства самим себе своих же интеллектуальных способностей. Даешь правильный ответ на какой-нибудь заковыристый вопрос и чувствуешь, что ты действительно что-то знаешь, можешь, умеешь. Своеобразный тренинг по укреплению веры в свои возможности, чего нам так часто не хватает. Ведь под вызывающей одеждой, сленгом и пристрастием к громкой музыке из наушников плеера чаще всего скрывается ощущение собственной беспомощности и желание спрятаться в свою скорлупку, из которой не страшно в щелочку наблюдать мир. Но мир сам по се-

бе лучше не станет, и мы просто обязаны попытаться сделать его лучше. Это, так сказать, философская часть.

А есть еще сугубо бытовая с примесью амбициозности. Например, нашу школу представляют сразу три команды и, честно говоря, просто приятно обойти по количеству баллов людей, которых учителя называют ходячими энциклопедиями и компьютерными гениями. Да и тортю получить, что уж говорить, приятно. Хотя этого счастья нашей команде пока еще не выпадало.

Именно амбициозно-бытовая позиция и является, честно говоря, той движущей силой, которая заставляет нас порой ехать через весь город в незнакомый район, искать там незнакомую школу и на чужой территории проявлять все, что мы можем проявить. Хотя амбиции порой больше мешают, чем помогают. Ведь в командной игре самое главное — чувство коллектива, определенное единение, а потом уже умственный потенциал. Если же каждый участник руководствуется только своими личными амбициями, возникают внутренние конфликты, команда ссорится и, как следствие, не ладится игра. Помните, как у Крылова: "Однажды лебедь, рак и щука..."

Но если просто играть и получать от этого удовольствие, независимо от результата, положительные эмоции вам гарантированы. Так что присоединяйтесь, если у вас найдутся пять верных соратников, потенциал и желание проявить себя на умственных фронтах — Welcome! 📧

RSD: всё в наших руках!

Илона Нарусберг,
ученица 10-го класса

Уже второй год действует Рижская Школьная дума (RSD). Задачи RSD — объединить учащихся школ, привлечь к общественной жизни, а также помочь ребятам развить таланты и способности. RSD — полноценная общественная организация с собственным Уставом, Кодексом этики, логотипом и гимном, созданная при поддержке департамента образования, молодёжи и спорта Рижской Думы.

...А начиналось всё в Валмиере, в лагере для самоуправлений рижских школ с обыкновенной дискуссии на тему, какой должна быть Рижская Школьная дума. За обсуждением последовали импровизированные выборы, где каждая из 5 “партий” не только представила программу своей деятельности, но и предложила свою версию модели организации школьных самоуправлений Латвии. Через полгода на конференции был разработан план даль-

просы образования и дальнейших профессиональных перспектив в компетенции Комитета образования и науки (IZK).

Остальные RSD. О том, чтобы все средства были использованы с максимальной пользой и направлены по назначению, работает Комитет финансов и юридической помощи (JFK). Также в обязанности Комитета входит налаживание контактов с фондами, частными организациями,

Jau otro gadu darbojas Rīgas Skolēnu dome. Ar ko tā nodarbojas? “RSD ir jaunieši, domubiedri, draugi, zināšanas, pieredze, iespējas un izaugsme”, uzskata Toms Noviks, bijušais RSD prezidents. Ja jums tiek dota iespēja pateikt, ko domājat, un tikt arī izdzirdētiem, tad kāpēc gan to neizmantot?

нейшего сотрудничества между самоуправлениями, и в апреле 2002 на Первом конгрессе учащихся школ Риги состоялись выборы в первую RSD.

RSD сегодня — шесть активно работающих комитетов, чья деятельность охватывает все сферы школьной жизни. Так Комитет благосостояния (LK) занимается решением проблем социального характера, а также информирует учеников об их правах и обязанностях. За здоровый образ жизни и активный отдых ратует Комитет здоровья и спорта (SVK). Культурный досуг обеспечивает, соответственно, Комитет культуры (KK). Поиск диалога между учениками и учителями, насущные во-

решение юридических вопросов и разработка правовых норм для RSD. Комитет по связям с общественностью (ASAАK) — лицо RSD: информация о проектах и мероприятиях RSD, поддержка Интернет-страницы, сотрудничество со школьными газетами, теле- и радио-репортажи.

Работу комитетов координируют председатели, на более высоком уровне — президент RSD и вице-президенты. Общие собрания, поездки, конкурсы, акции, конференции, семинары — обмен опытом, необходимый для взаимопонимания, тесного сотрудничества. Важен диалог, обсуждение — только так возмож-

но определить то, что нам действительно нужно, и изменить то, что нас не устраивает.

По инициативе RSD в марте этого года проведена интеллектуальная игра “Ученик. Образование. Благополучие”, в процессе разработки проекты творческого конкурса “ROBO 4fx”, а также открытие Первого Рижского молодёжного Центра здоровья, регулярно проводятся совместные спортивные соревнования, эстафеты...

Отнюдь не все школьники ощущают результаты деятельности RSD. Два года — слишком малый срок для радикальных перемен, но ещё всё впереди. Комитеты заинтересованы в новых лицах — учащихся 7–12 классов. Возможно, именно ты — тот, кто на самом деле нужен, тот, чьи идеи по-настоящему важны и востребованы. Как знать, может быть, ты — следующий президент RSD?.. В любом случае, работа в RSD — отличный плацдарм для совершенствования личных и профессиональных качеств, что не помешает в будущем.

Замечу также, что RSD — тот уникальный пример единения латышских, русских, других национальных школ в достижении общих целей, работе над общими проектами. Это вновь доказывает, что язык не может стать преградой там, где человек помогает другим, в сущности, все наши желания и устремления универсальны.

Если есть возможность говорить и быть услышанным, зачем оставаться в стороне? К чему довольствоваться малым и жить вчерашним днём, когда для нас открыты все пути и в наших силах исправить ошибки прошлого? Мы в ответе за наше будущее, за будущее наших детей. Всё в наших руках. ☑

Ceļasomā — draugi, gabaliņš Rīgas un cenas

Diāna Golovko,
11. klases skolniece

Maja Luīze Okloma ir 16 gadus veca dāniete, kura jau astoņus mēnešus mācās un dzīvo Rīgā. "Tilts" vēlējas noskaidrot, kā viņai Latvijā klājas, ko viņa domā par mums un Latviju.

– Kāpēc tu izvēlējies braukt tieši uz Latviju?

– Tas sanāca nejauši. Sākumā man bija iecere braukt mācīties mākslas skolā kādā no Eiropas valstīm, tomēr mani nepieņēma šajā programmā, tāpēc nācās izvēlēties iespēju no citām apmaiņas programmām. Tā nu es nonācu pie slēdziena, ka jābrauc uz Latviju, jo vēlējos iepazīties ar šīs mazās valstiņas kultūru.

– Vai vecāki atbalstīja tavu vēlmi mācīties ārzemēs? Kāda bija viņu pirmā reakcija?

– Vecāki mani atbalstīja, tomēr nebija pārliecināti, vai es pati esmu gatava šādam solim. Viņi man nepārtraukti vaicāja, vai tiešām es to gribu, jo no mājām prom bija jādodas uz ilgu laiku, bet, kad saņēma no manis apstiprinošu atbildi, tad bija tikpat sajusmināti, cik es.

– Kāda bija tavu draugu attieksme?

– (Smaida). Sākumā: forši!, bet vēlāk, kad uzzināja, ka dodos tieši uz Latviju, tad domāja, ka esmu nedaudz jocīga, jo Latvija tāču turpat pie Krievijas esot!

– Kādi bija tavi pirmie iespaidi par Rīgu?

– Pirmais iespaidīgais skats bija Daugava, vēlāk Vecrīga. Man šie skati ļoti patika, Rīga ir patiesi skaista pilsēta. Tomēr tajā pašā laikā te ir ļoti daudz nabadzīgu cilvēku, nav izteikta vidusslāņa. Pie jums ir vai nu ļoti bagāti, vai ļoti nabadzīgi iedzīvotāji. Tas man liekas jocīgi. Dānijā ir pārsvarā bagātņieki vai vismaz vidusslānis, un uz ielām neviens neubago.

– Vai pēc šeit nodzīvotā laika tavas domas par Rīgu un tās iedzīvotājiem ir kaut nedaudz mainījušās?

– Es nomainīju skolu, un līdz ar to mainījās arī domas par Rīgas skolām un jauniešiem. Sākumā domāju, ka visi te ir baigie alkoholiķi, bet Rīgas 2. vidusskolā, kur tagad mācos, visi ir ļoti sakarīgi. Šajā skolā jaunieši māc izklaidēties, tajā pašā laikā domā arī par mācībām un savām sekmēm, kā arī nenāk piedzērušies uz skolu, kā tas dažkārt gadījās skolā, kur iepriekš mācījos.

Mani aizveda uz slimnīcu, bet slimnīcas Latvijā ir diezgan sliktā stāvoklī. Medmāsiņa nesaprata ne vārda...

– Vai tu esi bijusi arī ārpus Rīgas?

– Jā, es biju arī Liepājā, Siguldā, Madonā, vēl dažās vietās. Rīga ļoti krasi atšķiras no pārējām pilsētām. Bet tā tam arī jābūt, Rīga galu galā ir galvaspilsēta.

– Kādi tev šķiet latvieši vispār? Un kā tev patīk mācības Latvijā?

– Sevišķi neatšķiras no dāņiem, ja nu vienīgi esmu pamanījusi, ka latvieši ir ļoti patriotiski, kas man ne pārāk patīk. Šis patriotisms brīžiem ir uzspēlēts un galīgi nevietā, vismaz daļai. Kas attiecas uz klasesbiedriem, tad viņi man liekas ļoti draudzīgi un izpalīdzīgi. Kad sāku mācīties šajā skolā, klasesbiedri mani novēroja, nu tā — no malas. Centās arī izpalīdzēt, parādīt, kur kas atrodas, kāda ir kārtība skolā. Neko negatīvu vai izteiktu nepatiku nenācās piedzīvot. No iepriekšējās skolas, kur sāku mācīties, aizgāju tikai tur valdošās nekārtības dēļ. Rīgas 2. vidusskolā ir daudz labāk, lai gan man stundās bieži vien ir garlaicīgi, jo es neko nedaru, es nesaprotu latviešu valodu tādā līmenī, lai varētu sekot līdzi, ko skolotājs māca. Skolā neiet nevaru, jo citādi mani sūtīs atpakaļ uz mājām, tāpēc parasti stundās sēžu un lasu. Domāju, ka skolotāji labprāt gribētu, lai es aktīvi iesaistos mācību procesā, lai saprotu, ko viņi stāsta, bet, tā kā es to pilnvērtīgi izdarīt vēl nevaru, tad viņi mani vienkārši ignorē. Skolotāji gan Latvijā neveido tiešu kontaktu ar skolēniem, toties skolēni strikti izpilda visas prasības. Man liekas, ka galīgi stulbi ir tas, ka skolotāji stundu laikā drīkst runāt pa mobilo telefonu, turpretim skolēniem nepārtraukti tiek aizrādīts, lai izslēdz mobilo telefonu skaņu.

– Vai ir būtiskas atšķirības starp izglītību Dānijā un Latvijā?

– Viena no lielākajām atšķirībām ir tieši mācību procesā. Latvijā stundas ir vairāk lekciju veidā, skolotājs kaut ko nemitīgi stāsta, bet skolēni pieraksta. Dānijā mācību stundas laikā tiek veidots dialogs. Attiecībās starp skolotājiem un skolēniem nav lielu barjeru, attiecības ir brīvākas.

– Tevi nesena apciemoja draudzene no Dānijas, kādi bija viņas iespaidi par Latviju?

– Tāpat kā man, arī viņai likās interesanti paši latvieši, viņu kultūra. Bet viņa gan negribētu šeit dzīvot, pat ne gadu. Lai arī Rīga ir krāšņa pilsēta, tā tomēr ir nedaudz vēsa.

– Vai tavas cerības ir attaisnojušās, un tu esi sagaidījusi tieši to, ko no šī brauciena vēlējies?

– Es netiku tajā programmā, kurā vēlējos tikt, tāpēc varētu teikt, ka Latvijā esmu nejauši. Es neko pirms tam nezināju par šo mazo valstiņu, tāpēc nezināju, ko te var sagaidīt. Tas bija sava veida risks — atbraukt un par visu pārliecināties pašai. Tāpēc es nevaru runāt par kaut kādu vilšanos. Tagad jau esmu iemīlējusī Rīgu un, protams, daudzus cilvēkus, kuri te dzīvo. Man šeit ir labi draugi.

– Tavs brauciens sakritis ar laiku, kad Latvija iestājas Eiropas Savienībā, NATO, tika līdz Eiropas futbola čempionātam, piedalījās pasaules hokeja čempionātā utt. Kā tu vērtē visus šos notikumus?

– Par sportu īpaši neinteresējos, bet, kas attiecas uz ES un NATO, man šīs organizācijas nepatīk. Protams, tā bija iedzīvotāju izvēle, bet ES ir nedemokrātiska savienība, visi likumi tiek pieņemti vienpusīgi, iedzīvotājiem nekas netiek prasīts. Dānija jau ilgāku laiku ir ES, un mums ir jācieš saskaroties ar daudziem negatīviem aspektiem. Jā, valstu ekonomiskā savienība paplašina sakarus ar ārvalstīm, tomēr daudz kas Dānijā ir iznīcināts, piemēram, vide. Vienkārši tiek pieņemts likums, saskaņā ar kuru atļauts piesārņot apkārtni vai likvidēt kādu dabas zonu, un tu neko nevari vairs izdarīt. Nenoliedzami ES daudz vieglāk ir izdzīvot lieliem uzņēmumiem, tā ir lieliska iespēja viņiem attīstīties un piedāvāt savus ražojumus ārzemēs, bet mazie uzņēmumi tostarp tiek iznīcināti, un par cilvēkiem neviens nerūpējas.

– Ja tev būtu iespēja nosacīt ceļasomā salikt visu, ko vien vēlies, ko tu gribētu paņemt līdzi uz mājām no Latvijas?

– Dažus ļoti labus draugus. Kādu daļiņu no skaistās Rīgas pilsētas. Un cenas. Pie jums viss ir tik lēts!

– Un ko negribēsi atcerēties?

– Viens no spilgtākajiem pārdzīvojumiem ir par to, kā es šeit saslīmu (Majai bija nierakmeņu operācija, kādu laiku viņa tādēļ pat bija spiesta atgriezties Dānijā — D.G.). Mani aizveda uz slimnīcu, bet slimnīcas Latvijā ir diezgan sliktā stāvoklī. Bija viena krievu tautības medmāsiņa, kura nesaprata ne vārda angļiski.

Vienīgais, kas kaut ko saprata, bija ārsts, bet viņš parādījās ļoti reti.

– Vai tu kādreiz dzīvē domā vēl atbraukt uz Latviju?

– Nezinu, varbūt, bet ne uz ilgu laiku. Iespējams, ka gribēšies vienkārši te paciemoties kādās brīvdienās... ☹

Lai tevi nepārdotu kā lelli

Luīze Pastore,
12. klases skolniece

Šobrīd daļu Latvijas jauniešu pārņemis kārdinājums pamest dzimtās āres un doties plašajā pasaulē laimi meklēt. Vienam radies apnikums pret pierasto un ikdienišķo, cits nonācis naudas problēmās un vēlas krietni nopelnīt ekonomiski attīstītākajās valstīs, bet kāds cits nemaz nezina, ko iesākt ar savu dzīvi. Šie jaunieši ir gatavi riskēt ar visu, gatavi pieņemt jebkuru izaicinājumu doties piepelnīties vai strādāt ārvalstīs. Vairumā gadījumu, kad jaunieši dodas ārpus valsts robežām, viņu pieredze ir pozitīva un atgriešanās mājup veiksmīga. Tomēr arvien pieaug to cilvēku skaits, kas atgriežas mājās ar dziļām psiholoģiskām vai fiziskām traumām vai arī kuriem vispār nav tikusi dota iespēja atgriezties dzimtenē. Šie cilvēki ir kļuvuši par upuriem pieaugošajā cilvēku tirgū jeb *cilvēktirdzniecībā*.

Vervētāji un upuri

Latvijā savervētos upurus pārdod smagam fiziskam darbam verdzības apstākļos jeb izmanto kā lēto darbaspēku, bērnu nelikumīgai adopcijai, nelikumīgai cilvēka orgānu transplantācijai un jo īpaši bieži — seksuālo pakalpojumu sniegšanai seksa tirgū. Ik mēnesi no Latvijas tiek izvestas un pārdotas vismaz 100 sievietes vecumā no 14 līdz 25 gadiem, kuras tiek transportētas uz tādām ekonomiski augsti attīstītām Rietumvalstīm kā Zviedrija, Dānija, Šveice, Vācija. Kā zināms, tieši šīs valstis piesaista jauniešus visvairāk, viņi vēlas tajās strādāt, izklaidēties un atpūsties. Tostarp mums visiem derētu zināt, ka Latvija ietilpst to 10 valstu sarakstā, kas visvairāk apgādā pasauli ar prostitutām. Šajā "melnajā sarakstā" ir arī tādas valstis kā Taisieme, Ķīna, Polija un Krievija.

Visbiežāk upuri ir tieši sievietes, bet riskam īpaši pakļauti arī bērni, kā arī vīrieši. Turklāt tie nav tikai mazizglītoti un lēti cīgi cilvēki vai nabadzīgāko reģionu pārstāvji. Uz vervētāju solījumiem uzķeras arī izglītoti un informēti cilvēki, jo vervētāji mēdz būt ļoti viltīgi un izmanīgi — tie savus upurus var pievilināt ar

darbā iekārtošanas firmu palīdzību, ceļojumu, iepazīšanās, precību vai modeļu aģentūru palīdzību, tomēr biežāk paši personiski tos iepazīstot, kļūstot par "draugiem" vai "otrajām pusītēm", kuriem upuri uzticas, un solot tieši to, pēc kā upuri alkst.

Ārvalstī, kurā upuri tiek piespiesti strādāt, vervētāji kontrolē katru viņu soli, draudot ar viņiem un viņu ģimenēm izrēķināties, ja netiks paklausīts. Pret upuriem izmanto vardarbību, draudus, viņi lielākoties spiesti paciest badu, pazemojumu, dažos gadījumos upuri zaudē ne tikai brīvību, bet pat dzīvību. Šiem cilvēkiem jāstrādā mēnešiem, pat gadiem ilgi bez apsoltā atalgojuma un iespējas tikt brīvībā.

Liec aiz auss!

Projekta DISWEC (Starptautiskās sociālā darba izglītības un mācību programmu attīstība) viens no direktoriem Dr. Marks Rodžers no ASV cer, ka projekta īstenošanas trešajā gadā viņi varēs pievērsties tieši cilvēktirdzniecības problēmai Latvijā, lai palīdzētu cilvēktirdzniecībā cietušajiem, sniegtu tiem rehabilitāciju un sociālos pakalpojumus. M.Rodžers uzsver, ka, lai gan likumdošana Latvijā par

cilvēktirdzniecību ir ļoti augstā līmenī un progresīva, reāli sodīti tikai pāris cilvēki, turklāt vairumā gadījumu šie cilvēki bijuši upuri, nevis paši noziedznieki. M. Rodžers apgalvo, ka Latvijas valdība, nevalstiskās organizācijas un ASV valdība ir gatavas strādāt ar policiju un tiesnešiem, lai novērstu šo problēmu un palielinātu zināšanu apjomu, kā arī pielietotu piemērotus soda veidus.

Neviens nesaka, ka nevajag doties uz ārzemēm, tomēr, lai nekļūtu par vienu no daudzajiem cilvēktirdzniecības upuriem, tev jāiegūst pēc iespējas vairāk informācijas. Pārbaudi savu darba devēju — uzzini, vai firma ir likumīga, vai tai atļauts nodarboties ar iekārtošanu darbā ārzemēs (www.nvd.gov.lv)! Pat drauga vai radnieka piedāvājumus apsver rūpīgi! Paraksti līgumu Latvijā, bet pirms tam rūpīgi to izlasi un, ja rodas kādas neskaidrības, tūlīt centies noskaidrot! Nevienam NEKAD neatdod savu pasi, turklāt par rūpējies arī par pasas kopijas izgatavošanu gadījumam, ja tev to atņem! Uzzini Latvijas vēstniecības koordinātes un iespējamo kontakttālruni valstī, uz kuru esi nolēmis doties un, ja gadās kādas problēmas, nekavējoties vērsies pēc palīdzības!

Ceļojumi, jauna pieredze, piedzīvojumi un izaicinājumi padara tavu dzīvi krāsaināku, iespējams, ka tev tā ir iespēja izjust dzīvi gluži kā nesen redzētajā filmā vai teātrī. Bet, pirms pieņem galīgo lēmumu, apstājies un nopietni izsver visus "par" un "pret", pārdomā, kā rīkosies, ja būsī uzķeries uz negodīgu ļautiņu makšķeres. Tu taču nevēlies kļūt par marioneti cilvēktirgoņu leļļu teātrī?! ▣

Uz vervētāju solījumiem uzķeras arī izglītoti un informēti cilvēki, jo vervētāji mēdz būt ļoti viltīgi un izmanīgi — tie savus upurus pievilina ar darbā iekārtošanas, ceļojumu, iepazīšanās, precību vai modeļu aģentūru palīdzību.

“Вдох—Vyдох”

Дарья Шиманская,
ученица 11-го класса

Действительно, кому нужны все эти Достоевские, Толстые и Булгаковы? Сейчас нужно учиться с компьютером обращаться, а книжки вообще скоро пропадут, потому что их читать некому будет, единственное, что люди читать будут — это новости в Интернете!

Таково общественное мнение или, по крайней мере, принято думать, что оно таково...

Но!

Представьте себе, что даже с таким ужасным отношением к своей персоне литература продолжает существовать и даже развиваться. Существует несколько пространственных убеждений о современной литературе, так сказать, мифов нашего времени, которые на самом деле совершенно не соответствуют действительности.

Миф первый: современной литературы нет, есть только низкопробная чушь, которую и читать не стоит. Некоторых приверженцев этой теории очень сложно переубедить просто потому, что они ничего не читают. Но если почитать, причем почитать с умом, мы откроем в современной литературе целый пласт гениальных авторов и произведений.

Миф второй: язык современной литературы состоит процентов на 90 из мата, на 8 — из предлогов, и на оставшиеся 2 — из других, уже отмирающих за ненадобностью частей речи. Что ж, господа эстеты, раскройте для разнообразия Толстую или Недзвецкую с их потрясающими, почти поэтическими описаниями. Мата там нет. А если он и есть у Пелевина и Сорокина, так они через такой своеобразный лексикон показывают нам нашу же с вами жизнь.

Неужто неверно показывают?

Миф третий: литература если еще не умерла, то находится в коматозном состоянии, потому что держится на авторах прошлых лет, а сейчас попросту никто ничего не пишет. Вот именно об этом мифе и пойдет речь. Потому что литература сейчас не умирает, она возрождается.

★

Летом 2001 года Рижская Классическая гимназия и Талсинская гимназия осуществили совместный проект — летний лагерь для русско- и латышскоговорящих школьников. Но это был не простой лагерь с идеями интеграции, суть его оказалась в интеграции творческой. Дело в том, что 15 учеников нашей гимназии и 15 талсинских ребят, выбранных для участия в этом мероприятии, без сомнения, были неординарны и талантливы. Кто-то писал стихи, кто-то рисовал, кто-то играл на гитаре, кто-то сочинял музыку для фортепиано. 12 дней в тихом местечке под названием Мазирбе у самого берега Балтийского моря настолько сплотили участников, что

атмосфера творческого единения буквально стала осязаемой. Прогулки по чистому безлюдному пляжу, морские закаты, совместные поездки в Вентспилс и Слитерский национальный парк, вечерние разговоры по душам — все стало впечатлениями на всю жизнь. Каждое такое событие, да и само место, казалось, рождало в нас отголоски и заставляли выражать свои ощущения в творчестве. К завершению лагеря из всего нами сотворенного (записанного и зарисованного) была составлена целая книга, почти настоящий сборник, только что не в твердой обложке. А Мазирбе, этот малосенький поселочек в одну улицу, до сих пор для меня является своеобразным творческим раем с нетронутой человеческими руками природой, чистым пляжем, спокойной умиротворенностью леса и птицами...

Literatūra nemirst. Patiesībā tā atdzimst, tikai citās — 21. gadsimta krāsās. Ir vērts lasīt, jo tā mēs varam paskatīties uz sevi no malas un aizdomāties.

Что такого особенного дал мне этот лагерь? В первую очередь, у меня появился замечательный друг, пишущий стихи на своем родном латышском, изумительно передающий словами, строчками окружающий мир. И еще я поняла, что кому-то наше творчество нужно. И этот кто-то — прежде всего мы сами.

★

Очевидно, мне повезло. Рядом со мной оказались действительно очень неординарные и талантливые люди: одноклассники, друзья, знакомые. Сначала мы просто пили вместе чай и читали стихи... А потом сама собой родилась в нашем тесном кружке идея для создания СВОЕГО литературного журнала. Была надежда — а вдруг все же это надо кому-то, кроме нас?

Первый номер готовили почти два месяца, продумывали дизайн — очень уж хотелось индивидуальности — подбирали материал, делали макет. Никогда не забуду, как перед первой презентацией у меня дрожали коленки и очень хотелось спрятаться в темный угол, чтобы скучающая публика не забросала нас помидорами. Но в то же время хотелось донести свои стихи, да и не только стихи — этакую капельку

своей души — до тех, кто придет нас послушать. И они пришли. И даже не забросали нас помидорами. Кто-то был удивлен, а кто-то просто рад нашему детищу. Конечно, были и равнодушные, они всегда есть и их всегда много, но из-за них не стоит опускать руки.

Мы не опустили. В конце декабря состоялась презентация первого номера, и в феврале вышел в свет уже второй. К моменту выхода этого номера “Tilts’a” мы выпустим в большое плавание третий номер нашего детища. Да, именно детища, родного и дорогого, за которого все мы переживаем, который оберегаем и выращиваем как можно бережнее. Мы так и зовем его — ребенок. Хотя на самом деле имя нашего ребенка: литературно-философский журнал “Вдох—Vyдох”.

Зачем нам вся эта морока на свою голову? Да просто верим мы в то самое светлое будущее, а попросту говоря — в то, что кому-то литература еще не безразлична. Когда после презентации мне позвонил одноклассник, не сильно проявлявший любовь к поэзии, и спросил, где можно достать первый номер и когда выйдет третий, потому как второй он уже от корки до корки прочитал и ему очень понравилось, я чуть не расплакалась от счастья, хотя не считаю себя сентиментальной. Значит, не зря мы верили и не зря рискнули обнажить для других свой внутренний мир, все это действительно кому-то нужно!

★

Представьте себе, в последнее время становится модным читать книги. Популярными личности держат на тумбочке у кровати “Алхимика” Коэльо, вольные философы глотают Коупленда и Мураками, футуристы зачитываются Гибсоном и Стерлингом, яркими представителями киберпанка — футуристически — механизированного направления современной литературы, романтики всех мастей осаждают популярный литературный сайт stihī.ru, где количество публикуемых авторов и произведений говорит само за себя. Местные поэты и прозаики создают хиленькие пока, но все же литературные объединения. Вспомним довольно известную нашу латвийскую “Орбиту”, которая начинала с того, что просто читала стихи на улицах, в парках, за столиками кафе.

Нет, литература была, есть и будет, только другая, дышащая воздухом уже 21 века и рассказывающая нам о нас самих или о людях, очень похожих на нас. И именно поэтому ее стоит читать — чтобы взглянуть на себя со стороны и задуматься. Может, когда-нибудь пассажиры загородных электричек будут читать и наши книги, где мы будем уже не просто отражениями главных героев, а авторами? ☑

Jaunieši un politika. Piedalīsimies vai paliksim maliņā?

Dīana Muceniece,
Dace Pēkšēna,
2. kursa studentes

Jaunietis politikā — izklausās stilīgi, vai ne? Dažiem tā ir iespēja pagozēties slavas saulītē, citiem tas ir dzīves aicinājums un iespēja sevi pierādīt. Bet varbūt nav vērts... “Tilts” šoreiz uzklaušīja jaunus politiķus un tos, kuri par politiķiem nemaz nav domājuši kļūt. Mēģinājām atbildēt uz jautājumu, vai mēs spējam ietekmēt politiskos procesus un vai jauniešu balsis vispār ir dzirdamas kopējā balsu korī. Bet vispirms kāda žurnālam “Tilts” adresēta vēstule.

Eiropas pīrāgi eiroskeptiķa skatījumā

Elīna, 12. klases skolniece

Apsveicu visus ar iestāšanos Eiropas Savienībā. Nu tik būs! Nu tik dzīvosim! Nu tik braukāsim uz ārzemēm un atpakaļ — šurpu turpu! Nu tik iekarosim prestižākās ārvalstu augstskolas un aizņemsim labākās vietas darba tirgū! Nu kļūsim stāvus bagāti! Būsim pasargāti! Mūs cienīs un godās! Iecels beidzot saulītē! Aicinās dziedāt un dancot Briseles kungiem par godu! Kā saka mana omīte (ne bez ironijas): “Ak, tavu laimi, ak, tavu prieku!”

Bet tagad padomāsim ar prātu, kas mūs īsti jaunajā savienībā sagaida un kam mēs esam vajadzīgi. Nesaprotu, par ko cilvēki priecājas, jo iestāšanās savienībā lielā mērā ir neatkarības zaudēšana. Vēl jau mēs to gluži uz savas ādas neesam izbaudījuši, bet drīz noteikti jutīsim, ka būtiski lēmumi tiek pieņemti vienīgi Briselē. Deviņu mūsu valsts pārstāvju balsis šajā organizācijā vispār nebūs dzirdamas, jo mazie un nabagie var pie-

stēt cik grib — tik un tā teikšana un vara pieder lielajiem un bagātajiem. Vai tad kaut kur pasaulē ir citādi? Un atkal man jācītē omīte: “Bagāts ēd pīrāgu, bet nabags — sakaltušu garoziņu.”

Ja mēs būtu nelokāmi un vienoti, tad varbūt kopā ar lietuviešiem un igauņiem varētu panākt, ka mūs vismaz pamana un kaut reizumis respektē, taču vienotības nav, turklāt pašu mājās vēl ir tik daudz nesakārtotu un neatrisinātu lietu, ka bail pat domāt. Mana krustmāte ar ģimeni, piemēram, dzīvo laukos. Viņiem ir neliela piemājas saimniecība, piecas gotiņas un vēl daži kustonīši. Nesen viņa zvanija un teica, ka vajadzēšot gandrīz visus lopiņus likvidēt, jo Eiropas Savienībā tādi sīkzemnieki nevienam nav vajadzīgi. Jā, robežas nu būs vaļā, teorētiski varēsīm braukt uz Eiropu mācīties, bet jautājums, vai būs par ko braukt un mācīties. Krustmātei ir divi dēli, kam tālāka izglītība visdrīzāk tiks liegta naudas trūkuma dēļ pat Rīgā, par ārzemēm nemaz nerunājot. Diez vai skolnieciņš no laukiem varēs konkurēt ar pilsētnie-

kiem uz nedaudzajām budžeta vietām augstskolās un, ja tas izdosies, tad arī dzīvošana un ēšana taču kaut ko maksā.

Čenas kāpj astronomiskos tempos — tas taču katram redzams un izjūtams uz savas ādas. Tagad jau viselementārākās pārtikas preces, ko ģimenē mēs ikdienā lietojam, pat par 5 latiem veikalā vairs nevar nopirkt! Tētis žēlojas, ka benzīns bezdievīgi dārgs, mammai nesanāk frizierim, jo visa nauda aiziet pārtikai, bet ome no savas pensijas nevar vairs saskribināt naudiņu zālēm... Politiķi saka: jāpaciešas, bet cik ilgi? Ome tos “labos laikus” jau vairs nesagaidīs, mamma un tētis — diez vai, ja nu vienīgi mēs varbūt kaut kad — nezin kad... Tiek solīts: iestāsimies ES un tiksīm galā ar korupciju valstī. Vai tiešām kāds tādiem absurdiem solījumiem vēl tic? Korupcija un personīgās biznesa intereses diemžēl ir skārušas ne vien mūsu vadību un Saeimu, bet arī Briseles amatpersonas. Bet tauta tik priecājas par kaut kādu sasolītu laimes zemi aiz trejdeviņām jūrām un zemēm sazin cik tālā nākotnē kā pēdējie muļķīši... Kā medz teikt krievi: tādi tie pīrāgi!

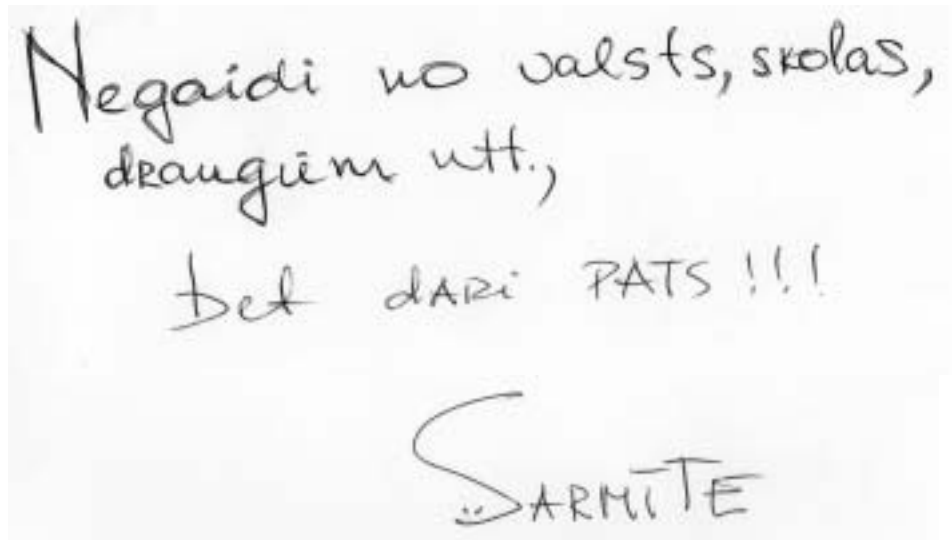
Uz paplātes neko nepienesīs

Sarmīte Kolāte, LU Filozofijas fakultātes studente un Tautas Partijas jauniešu organizācijas biedre

Sarmīte uzskata, ka jaunieši ir ļoti dažādi, tāpēc būtu divaini, ja visi vēlētos iesaistīties politikā. Katram ir jādara tas, kas viņu visvairāk interesē un vislabāk padodas. Dažiem tuvāks šķiet sports, citi sevi vairāk var pierādīt sabiedriskajās vai politiskajās organizācijās.

Tautas partijas (TP) jauniešu organizācija ir pietiekami liela, tajā ietilpst 22 reģionālās nodaļas un kopumā tajā ir iesaistīti ap 1100 jauniešu, tāpēc arī notikumu blīvums ir salīdzinoši liels. Sarmīte TP jauniešu organizācijā iesaistījās 14 gadu vecumā, viņa atzīst, ka sākumā tas drīzāk bijis neapzināti, bet šobrīd viņas politiskie uzskati sakrīt ar šīs politiskās organizācijas darbības mērķiem un uzdevu-

miem. Kaut gan Sarmīte interesē politika, viņa ir izvēlējusies studēt filozofiju, jo negrib kļūt par profesionālu politiķi. “Kā zināms, tie, kas mācās politologos, par politiķiem parasti nekļūst, jo, manuprāt, labi politologi nav politiķi, bet kādu citu profesiju pārstāvji, savukārt politologi ir tie, kas komentē un apspriež politiskos procesus valstī,” Sarmīte saka. Ja cilvēks uzņemas iniciatīvu, tad visu var panākt, bet viņai nav vēlme ietekmēt kaut ko valstiskā līmenī. Jauniešu organizācijā viņas pienākumi ir vairāk saistīti ar masu medijiem.

Kā plusu pēc iestāšanās Eiropas Savienībā viņa min faktu, ka jaunieši ar ES pilsonību Eiropas augstskolās var mācīties lētāk, paveras arī plašākas iespējas strādāt ārpus Latvijas, tomēr viss ir atkarīgs no tā, cik paši jaunieši

vēlas šīs iespējas izmantot. “Manuprāt, liela jauniešu daļa Latvijā vispār nezina ko grib vai arī cer, ka viņiem visu gatavu piensīs klāt kā uz paplātes. Bet tie jaunieši, kas kaut ko domā un dara, tiešām arī kaut ko dzīvē saņiegs,” Sarmīte ir pārliecināta.

Šobrīd ļoti aktuāls mūsu valstī ir integrācijas jautājums. Sarmīte uzskata, ka starp jauniešiem integrācijas problēmas pastāv tikpat lielā vai mazā mērā, kā tās eksistē citās vecuma grupās. Nevienam nav noslēpums, ka Latvijā pastāv divas informācijas telpas un līdz ar to pastāv arī divi atšķirīgi viedokļi. Protams, ka kaut kādas domstarpības vienmēr paliks, bet ir jāizskauž radikāli viedokļi, gan no latviešu, gan no krievu puses.

Ar jaunu domāšanu

Uldis Birziņš, LU Komunikācijas zinātnes nodaļas students, Politiskās izglītības organizācijas prezidents

Uldis Birziņš ir jaunizveidotās Politiskās izglītības organizācijas (PIO) prezidents. Viņš atzīst, ka pagaidām biedru skaits organizācijā vēl esot neliels, bet tā ir izvirzījusi mērķi gada laikā kļūt par spēcīgu un nozīmīgu organizāciju Latvijā.

Uldis uzskata, ka Latvijā daudzi jaunieši vēlas izprast un būt tuvu politiskajiem procesiem valstī, vairākām partijām ir jaunatnes

Daudzi jaunieši Latvijā nezina ko grib vai arī cer, ka viņiem visu gatavu pienesīs klāt kā uz paplātes. Bet tie, kuri domā un dara, dzīvē noteikti kaut ko sasniegs.

Pazaudējam paši sevi

Toms Sniķeris
LLU students un grupas
“Moving the horizons” dalībnieks

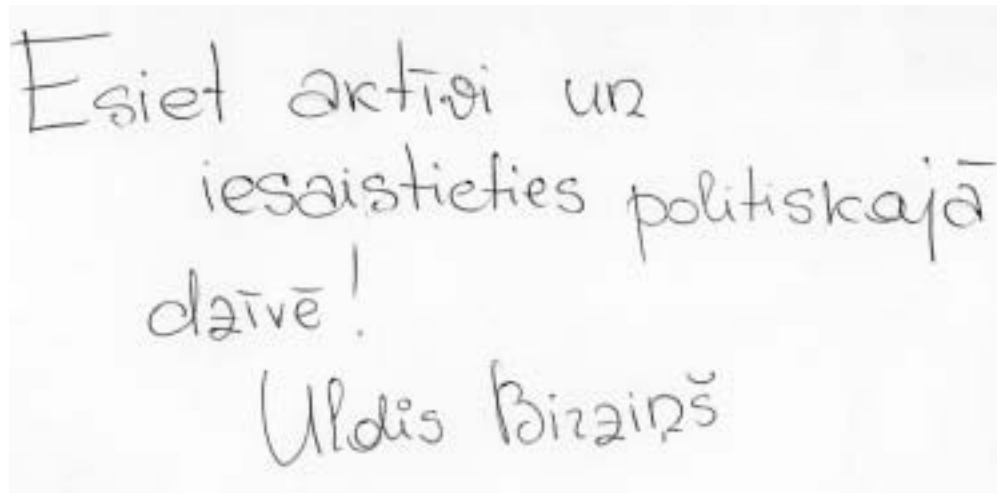

Par politiku un jauniešiem tajā Tomam ir savs viedoklis. “Politika ir sarežģīta lieta. Manuprāt, nav vērts jaunībā jau būt nodarbinātiem ar tik nopietnām lietām. Politika ir domāta vecākiem cilvēkiem, bet, ja jauniešiem daudz maz interesējas par politiku, viņš var iesaistīties dažādās organizācijās. Ko jauniešiem reāli var izdarīt politikā? Man liekas smieklīgi, ka jau 26 gadu vecumā cilvēkam ir jārisina valsts problēmas,” atzīst Toms. “Politika Latvijā ļoti lielā mērā ir saistīta ar ekonomiku, tāpēc šīs lietas ir pakārtotas. Visi,

organizācijas, taču jaunieši uzreiz nevēlas iesaistīties kādā konkrētā partijā. PIO ir organizācija, kas vērtē notikumus, saglabājot politisko neitralitāti, tajā pašā laikā mēģinot izteikt savu viedokli par aktuāliem jautājumiem.

“Tā ir iespēja tiem, kas īsti vēl nav konkretizējuši savu politisko nostāju vai arī cenšas izprast, kas tad notiek Latvijā. Mēs ceram, ka PIO varētu palīdzēt jauniešiem iesaistīties Eiropas, Latvijas un arī pašvaldību politikas veidošanā. Cilvēkiem, kas dibināja šo organizāciju, ir vēlme izaudzināt jaunu politisko paaudzi Latvijā. Pašlaik politikā pārsvarā darbojas gados vecāki cilvēki, bet ir nepieciešama jau-

na pieeja un jauns domāšanas veids,” saka Uldis. PIO darbība izpaudīsies dažādu semināru, nometņu organizēšanā, sadarbībā ar citām sabiedriskajām un politiskajām organizācijām, tikšot veidotas reģionālās grupas arī citās Latvijas pilsētās. Jaunā organizācija jauniešiem palīdzēs izprast politisko situāciju Latvijā, informēs par dažādiem virzieniem politikā, izvērtēs, kādu vietu Latvijas politikā ieņem partijas, skaidros, kādi ir principi, pēc kādiem tām būtu jādarbojas un kādas ir kļūdas. Par PIO biedru var kļūt ikviens jauniešs, kurš ir sasniedzis 16 gadu vecumu. Ja ir interese, tad vislabāk būtu ar Uldi sakontaktēties pa e-pastu: uldisb@tvnet.lv

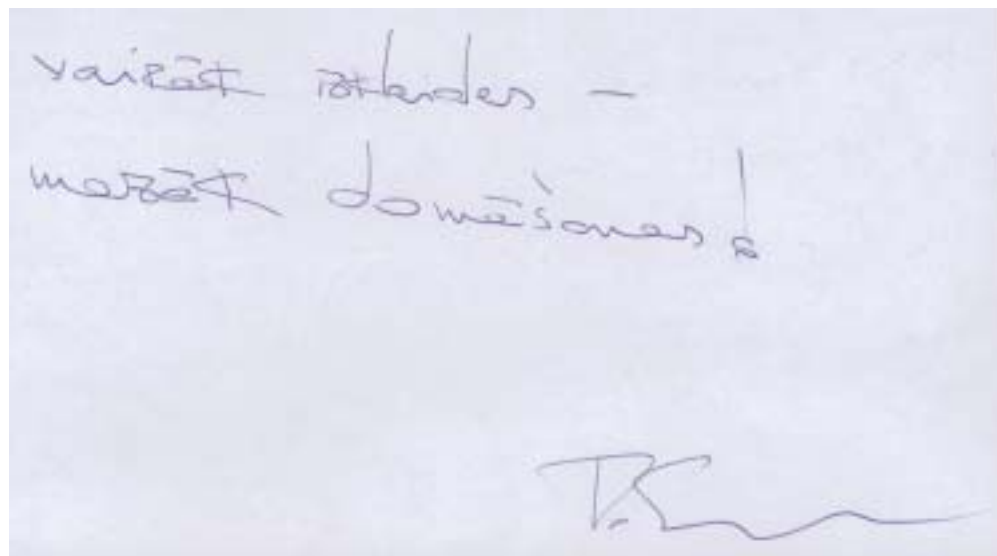

kas pie varas, ir saistīti ar lielu naudu. Politika man drīzāk asociējas ar kādiem antikāriem laikiem, kad visu noteica idejas.”

Tomam nekad nav bijis mērķis iesaistīties politikā, vai kļūt par deputātu. Viņš uzskata, ka iestāšanās Eiropas Savienībā neko jauniešu dzīvē nemainīs, jo tie, kas gribēja mācīties ārzemēs, jau sen ir atraduši dažādus fondus un stipendijas, lai realizētu savu mērķi. Toms nedomā pamest Latviju, lai dotos uz ārzemēm. “Es domāju, ka arī integrācija pilnībā nav iespējama. Piecpadsmit gadus pēc neatkarības atgūšanas mēs jau gribam kaut kādus jūtamus rezultātus! Ar laiku jau viss tik un tā nostabilizēsies. Tagad ažiotažu taīsa

cilvēki, kuriem joprojām ir atmiņas no PSRS laikiem. Nākamajām paaudzēm tas jau vairs nebūs saistoši un interesanti, viņiem svarīgākas būs citas lietas. Jaunieši, kuri domā par savu nākotni, mācās valodas, piemēram, es neuzskatu, ka krievu valodas zināšanas man traucētu, drīzāk jau tas ir ieguvums. Nevaru sevi iedomāties nodzīvojam 20 gadus citā valstī, nezinot tās valsts valodu.”

Toms novērojis, ka latviešu jaunieši sāk amerikanizēties: “Mēs arvien vairāk sākam līdzināties amerikāņiem, šāds process ir vērojams visā Eiropā. Arvien vairāk jauniešu kļūst par karjeristiem, bet citas lietas atstāj novārtā. Tā mēs pazaudējam paši sevi.”

Все мы немного лошади

Татьяна Наумова,
ученица 10-го класса

Лошадь — удивительное животное. Занимаясь верховой ездой уже четвертый год, я все больше и больше удивляюсь, насколько лошадь похожа на человека. Это не тупое создание, которое можно силой заставить делать то, что тебе нужно, а умное животное, имеющее свой характер, с которым надо уметь найти общий язык.

Раньше лошадь была неотъемлемой частью в жизни человека и намного упрощала ее. На лошади вспахивали землю, перевозили тяжести, ее использовали как средство передвижения. В наше время, когда прогресс шагнул далеко вперед, лошадь начала терять свое рабочее значение. Теперь на полях в основном работают тракторы, а люди передвигаются в удобных автомобилях, которые не требуют такой сильной заботы и внимания, как чувствительное животное.

В современном мире лошадь выполняет большей частью развлекательную роль для человека, становится игрушкой в его руках. Отношение к этому животному сейчас сильно изменилось. В нашей стране существует проблема плохого обращения с этими животными, но, к сожалению, никто не пытается ее решить. Дело в том, что все больше и больше людей берется разводить лошадей, организуют прокаты, причем многих из них при этом волнует только прибыль. Ну как человек, абсолютно равнодушный к животным, может заниматься этим делом? Ведь на первом месте должны стоять жизнь и здоровье живого существа, а потом уже деньги. Я видела много хозяев, у которых были больные лошади, а они жалели денег на лечение, многие не хотят тратить на хорошего инструктора, который нормально воспитал бы и объездил лошадь. В таком случае животное вырастает непослушным, с ужасным характером. А мно-

гие сами пытаются воспитывать, избивая, тогда лошадь вырастает запуганной и шарахается от малейшего резкого движения. Все это потом практически невозможно искоренить. Большинство совершенно не заботится об условиях содержания лошадей. Мне до слез жалко бедных животных, попавших в рабство к таким бездушным и жадным хозяевам, но, к сожалению, я не могу им помочь, как бы мне ни хотелось.

Вы когда-нибудь заглядывали лошади в глаза? А ведь как хорошо они выражают внутренний мир животного! В них отражаются все чувства: радость, грусть, беспокойство, испуг. Если проводить побольше времени с лошадьми, можно научиться угадывать их мысли по одному взгляду. Эти создания настолько умны, что постоянно придумывают всякие уловки, хитрости, чтобы добиться желаемого. Они даже могут симулировать болезнь, кашляют, тяжело дышат, хромают, а все для того, чтобы их оставили в покое. Это не безмолвное существо, которое будет терпеливо сносить плохое обращение, а животное, с которым надо считаться, достойное того, чтобы с ним общались на равных. Может, все-таки стоит больше ценить лошадей, ведь они сыграли не последнюю роль в жизни человека?

Сейчас в Латвии заниматься верховой ездой довольно дорого. Но если у вас есть возможность платить от четырех до шести латов за час (1 тренировка), то лучшего времяпровождения и не придумаешь. В

Риге прокаты лошадей есть в Межапарке и зоопарке. В Межапарке есть возможность как просто прогуляться верхом по лесу, так и брать частные уроки верховой езды. В зоопарке же возможности тренировок нет. Центральной конюшней в Латвии считается конюшня в Клейстах. Там, в отличие от других мест, существуют учебные группы, в которых детям до 14 лет предоставляется возможность учиться ездить верхом совсем недорого — за 2–3 тренировки в неделю нужно платить около 14 латов. Но, к сожалению, для тех, чей возраст больше 14-ти лет, эта возможность закрыта.

Jāšanas sports Latvijā šobrīd ir samērā dārgs prieks, taču ja vien jums ir tādas iespējas, tad noteikti ir vērts pamēģināt.

Если вы решили прийти заниматься, то стоит позаботиться об одежде, в которой будет удобно тренироваться. Это могут быть любые штаны, главное, чтобы они были длинные и не сковывали движения. Обувь должна быть без каблука и не сваливаться с ноги. Лучше всего для этой цели подойдут кроссовки. Существует специальная экипировка для всадника, но нужна ли она вам — решайте сами. Идя в конюшню также можете позаботиться об угощении для лошадей. Лучше всего принести слегка подсушенный хлеб, яблоки, морковь или кусковой сахар.

Надо отметить, что верховая езда очень полезна для организма. Поясница — это самая малоподвижная часть нашего организма. В процессе езды она как раз все время находится в движении, благодаря чему улучшается кровообращение, работа почек, обмен веществ. Также работают очень многие мышцы организма — начиная от шеи, заканчивая мышцами ног. Также укрепляются мышцы спины, что совсем немаловажно, особенно для тех, у кого существуют какие-либо проблемы со спиной.

Мне бы очень хотелось, чтобы в Латвии верховая езда стала более популярной, чтобы этот вид спорта интересовал большее количество людей, ведь гораздо интереснее и полезнее проводить время в седле, чем на диване перед телевизором или перед компьютером. Езда на лошади дает людям не только физическую пользу, но и душевную. Проводя время с этими замечательными и непостижимыми созданиями, человек становится мягче, становится ближе к природе, а именно природа лечит нашу душу, заглушает все негативные ее стороны добрыми чувствами. ■

Laimīgā un mērķtiecīgā

Dana Volkova,
2. kursa studente

Ar Lindu Balceri ir patikama sarunāties, jo viņa ir atklāta, interesanta, gudra, mērķtiecīga un laimīga. Viņa spēj novērtēt visu, ko viņai devis Dievs: ģimeni, draugus, mācības, labu sirdi un, protams, piepildījumu, jēgu dzīvei.

Linda stāsta, ka Dievs ir izglābis viņas ģimeni no posta: "Kad man bija kādi septiņi gadi, tētis sāka lietot alkoholu un bieži pat nedēļām ilgi nerādījās mājās. Mēs nezinājām, vai viņš vispār ir dzīvs. Laika gaitā viņš arvien vairāk un vairāk grima alkohola varā, mūsu ģimene bija uz šķiršanās robežas, kad kādu dienu pie mums atbrauca radi, kas ieteica aiziet uz draudzi. Par tēti lūdza mācītājs, un notika brīnums — nu jau apmēram desmit gadus viņš nelieto alkoholu. Var teikt, ka mūsu ģimene piedzima no jauna, jo mēs tapām dziedināti." Linda ir laimīga, ka ir kristiete, jo tic, ka Dievs ir un var palīdzēt katram.

Jau sešus gadus Linda strādā Kristīgajā radio par dīdžeju. Šis darbs viņai deva lielsku iespēju mācīties ārzemēs — 1999. gadā radio programmas direktors Māris Dravnieks piedāvāja braukt uz Somiju studēt žurnālistiku Evanģēliskā tautas augstskolā un mācīties zviedru valodu. Kā viena no labākajām Linda palika tur turpināt mācības vēl otru gadu, lai gan sākumā bija paredzēts tikai gads. "Biju ļoti priecīga par šo iespēju. Pirmais gads jau man deva daudz: studijas, valodas, ekskursijas, jauni draugi, patstāvīga dzīve... Tas viss man lika ļoti saņemties, lai dabūtu stipendiju otrajam gadam. Izdevās! Tad vēl biju dabūjusi darbu paralēli mācībām Hanko (pilsēta Somijā) avīzē, kas bija lieliska darba pieredze," Linda stāsta.

Mācību process bija ļoti intensīvs — no 8 rītā līdz 17 vakarā, taču ne katru stundu, jo bija arī izvēles priekšmeti, piemēram, Linda nebija izvēlējusies mācīties matemātiku, tāpēc šad un tad iegādījās 45 brīvas minūtes. Arī mājas darbi bija jāpilda, bet vairāk praktiski darāmi, kas saistīti ar avīzes veidošanu vai arī jāraksta domraksti, kā arī daudz jālasa, jāraksta ziņas, jāinteresejas par politiku, ekonomiku u.tml. Protams, bija arī ieskaites un kontroldarbi, taču par špikošanu un bastošanu pat domāt nedrīkstēja, jo, ja pieķēra špikojam vai bastojam, tad bez jebkādas runāšanas izslēdza no skolas. Reiz no skolas izslēdza arī al-

kohola lietošanas dēļ. Vardu sakot, kārtība bija stingra un to vajadzēja ievērot visiem.

Vai Linda skuma pēc mājām? "Nevarētu teikt, ka es skumu. Taču, atrodoties tik tālu

Somijā viņai patika viss — daba, ekskursijas, mācības, cilvēki... Vienīgi aukstās ziemas un treknais ēdiens mazliet traucēja.

no man mīļajiem cilvēkiem, es sapratu, cik patiesībā daudz viņi man nozīmē, cik ļoti es viņus milu," Linda atzīstas. "Dzīvojot Latvijā, es to pa īstam nespēju novērtēt. Bieži gribējas piezvanīt, dzirdēt kāda tuvinieka balsi, taču nekādu depresiju man nebija, jo mēs tur bijām kā viena liela ģimene — jaunieši no dažādām pasaules valstīm. Ja kādam bija slikti, pārējie vienmēr uzmundrināja. Vienreiz gan sanāca konflikts ar kādu pasniedzēju, man bija tik slikti, ka es sakravāju mantas un, nevenam aizzinot, aizbraucu uz mājām, kur atvilku elpu, nomierinājos. Kad aizbraucu atpakaļ, konflikts it kā bija izzudis pats no sevis."

Lindai nebija nekā tāda, kas Somijā nepatīktu. Ja nu vienīgi aukstās ziemas un treknais ēdiens nedaudz traucēja justies komfortabli. Patika vieta, kur viņa dzīvoja, da-

ba, ekskursijas, filmu vakari pie kāda no pasniedzējiem. "Pirmdienas vakaros apmēram 20 cilvēku gājām pie pasniedzēja skatīties kādu filmu, ko vēlāk analizējam kino režijas

lekcijās. Tas bija forši — ne tikai interesanta lekcija, bet arī kopības sajūta, kad varējām iepazīt viens otru labāk. Pasniedzējs bija kā viens no mums, kā draugs." Patika arī draudzīgie, sirsnīgie, laipnie un pieklājīgie cilvēki, kuri ir bezrūpīgi materiālajā un sociālajā ziņā, jo viņu dzīves līmenis ir augstāks nekā pie mums, proti, viņiem nav jāskaita katrs santīms, lai izdzīvotu.

Salīdzinot abu valstu jauniešus, Linda saka, ka latvieši ir daudz konservatīvāki. Somijas jaunieši "nešķiro" cilvēkus, kā tas bieži notiek pie mums. Viņu domāšana ir brīvāka, tāpēc viņi nekautrējas par saviem uzskatiem, pārliecību un dzīves vērtībām. Somijā Linda atpūtās un izklaidējās ar draugiem, rīkojot tematiskās ballītes, piemēram, Havaju ballīti vai "tusiņu" 80. gadu stilā, ceļoja ar stopiem, jo transporta pakalpojumi tur ir dārgi, gāja pārgājienos un apmeklēja atrakciju parkus. Protams, jaunieši tāpat kā Rīgā iet uz klubiem, kur lieto alkoholu un mēdz izrādīties viens otra priekšā, taču šāds izklaides veids Lindai nav pieņemams, tāpēc viņa tas nesaistīja arī Somijā.

Linda stāsta, ka noteikti paliktu dzīvot Somijā, ja justu aicinājumu un ja tā būtu Dieva griba, bet šobrīd viņas vieta ir Latvijā. Reizēm gan Linda ļoti skumst pēc Somijas cilvēkiem un valodas, tāpēc divas reizes gadā — ziemā un vasarā — parasti brauc uz turieni ciemos pie draugiem. Tagad viņa strādā kādā firmā par personāldaļas vadītāju, turpina darbu radio un augstskolā "Turība" studēt starptautisko tūrisma un viesnīcu darba organizāciju. Lindas dzīvesprieks ir garīgais spēks ir ticībā, bet aicinājums ir meklēt jēgu un piepildījumu dzīvei. ▣

Верить — не верить?

Даниэль Умановский,
ученик 11-го класса

Людам всегда хочется знать, что их ожидает в будущем. С древних времен они пытались найти способ предугадать свою судьбу — обращались к оракулам, толковали сны, гадали на картах и составляли гороскопы.

Практика наблюдения за звездами и планетами для предсказания будущего очень стара. Интересно, что в свое время составление гороскопов для знатных людей было важным источником дохода для ученых, а в Средние века в Европе астрологию в обязательном порядке изучали в университетах.

Kā lai tic horoskopiem? Viena avīze sola, ka jūs šonedēļ tiksiēt paaugstināts amatā, bet otra — ka tiksiēt no darba atlaists. Patiesībā jūs sekmīgi mācāties skolā un strādāt vēl nemaz netaisāties.

А сегодня гороскопы печатают почти в каждой газете. Есть цветочные гороскопы, бизнес-гороскопы, гороскопы программистов и даже гороскопы кошек! Ку-

дите несколько газет и почитайте гороскоп для своего знака Зодиака. Одна газета скажет, что вас на этой неделе ожидает повышение на работе, а другая — что вас ждет увольнение. А на самом деле вы благополучно учитесь в школе и пока работать не собираетесь.

Астрологи говорят, что серьезный гороскоп надо создавать на конкретного человека. Берется точное время и место рождения этого конкретного человека, после чего по таблицам (или используя компьютер, для тех, кто не строго придерживается средневековых методов) рассчитывается положение главных небесных тел, по которым потом и определяется как характер человека, так и в общих чертах его будущее. Если тот, кто составлял гороскоп, вас знает лично, то раздел о характере может получиться на удивление точным. Конечно, астрологи страхуют себя от претензий, уверяя, что то, как они расшифровывают

звездную карту, может и не быть точным. Ну и, конечно, они говорят, что не могут сказать, на какую команду ставить в тотализаторе — это дело предсказателей, к которым они, астрологи, относятся со слишком большой долей недоверия.

Некоторые астрологи пытаются предугадать болезни. По их мнению, болезнь это ни что иное, как влияние небесных тел на человека. Надо понимать, что, например, микробы здесь ни при чем. Нет, такими аргументами астрологов не смущай. Они говорят, что микробы, конечно, действительно вызывают болезни, но вот их активность напрямую зависит от влияния планет. Планеты, видите ли, большие, вот и их влияние велико. Однако, учитывая космические расстояния, поле от простого домашнего компьютера гораздо больше, чем от всех планет, вместе взятых.

Так что если вы не родились на космическом корабле, везущем грузы на Марс или Юпитер, то под влиянием планет вы никак уж не находитесь. Вот к такому мнению я пришел, читая научные книги, наблюдая за звездами и просматривая гороскопы в разных изданиях. ☒

Она танцует фламенко

Ирина Дубровина,
ученица 10-го класса

В зале темнота.. Звуки испанской гитары нарушили тишину. В ярком луче света зрители увидели на сцене силуэт девушки. Аккуратно уложенные локоны, красное платье с чёрными сборками, туфельки на невысоких каблучках. Она танцует фламенко!

Юлия Сергиенко начала заниматься танцами, когда ей было 3 года. Мама отвела маленькую Юлю в детский кружок эстрадных танцев. Затем было увлечение балльными танцами, и вот, несколько лет назад прочитав в газете статью о международном конкурсе "Шанс Молодым" с приглашением всем желающим принять участие, Юля воспользовалась своим шансом, и...стала лауреатом! За первое место в конкурсе получила приз — поездку в Словакию, где выступила на двух концертах, встретила с мэром города Братислава и отлично провела время. Но ещё победительнице конкурса предложили серьёзно заниматься и совершенствоваться в танце искусства 18 века андалузских цыган южной Испании — фламенко.

— Что для тебя фламенко?

"Фламенко — не просто танец, это художественное выражение чувств и переживаний танцора, будь то горе или радость. В хореографии танца нет строгих правил, танцующий импровизирует, используя основные движения, следуя ритму гитары и собственному настроению и ощу-

щениям. Танцую, я забываю обо всём."

После поездки в Словакию снова работа, все свободное время отдано танцам, и на следующий год Юлия во второй раз стала лауреатом конкурса, а в сентябре 2003 года, поставив новый танец вместе со своим балетмейстером, опять одержала победу.

Flamenko nav vienkārša deja, tā ir mākslinieciska dejotāja jūtu un pārdzīvojumu izpausme.

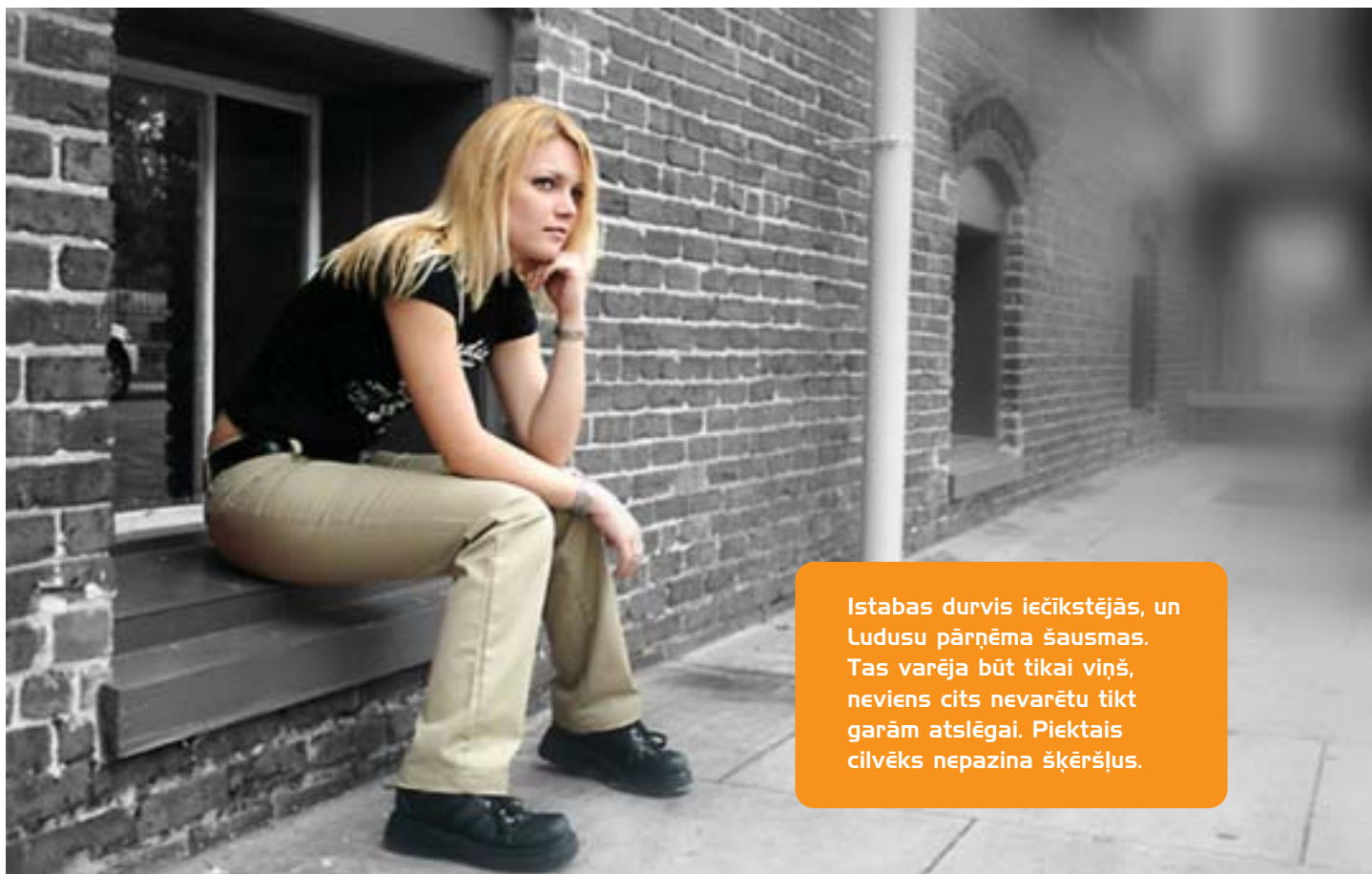
Несмотря на достигнутые успехи, увлечение танцами никогда не шло в ущерб учёбе и Юлия закончила 9-ый класс отличницей.

Танцовщица выступала с концертом, посвящённым вступлению Латвии в ЕС, а летом отправится в столицу Австрии — Вену, где непременно оживит залы испанскими ритмами и зажигательным фламенко!

Готовьтесь, держайте, участвуйте в конкурсах и, может быть, вам тоже улыбнётся удача! ☒

Papildlaiks nebūs nepieciešams

Raimonds Kaže,
3. kursa students

Istabas durvis iečikstējās, un Ludusu pārņēma šausmas. Tas varēja būt tikai viņš, neviens cits nevarētu tikt garām atslēgai. Piektais cilvēks nepazīna šķēršļus.

Vakardienas pusdienas joprojām atradās uz galda. Mušu bariņš lidinājās tām pāri, reizēm nometoties uz šķīvja malas, bet tad atkal pacēlās gaisā. Vakardienas pusdienas nešķīta pievilcīgas pat mušām. Tāpēc Luduss necentās mušas atgaidāt. Viņš nejutās sevišķs estēts esam. Ludusa domās mušām vietas neatradās. Pirmajā partera rindā bija izvietojusās viņa mīļotās sievietes. Tālāk sēdēja draugi, kolēģi, prezidenta ložā sēdēja prezidents, no pirmā balkona caur lorneti raudzījās Fatuitija kundze, kuras koķetais smaidis nevienu sen vairs nespēja savaldzināt. Divi izsalkušie paskata studenti otrā balkona pēdējās rindas pašā stūrī meņģējās ap miegainu jaunu būtni, kas šķīta izkalta no marmora, tik ļoti klātneesoša tā bija.

Ludusa prātā valdīja zināma kārtība, tikai pārējie to nevarēja uztvert. Iespējams, tādēļ vakardienas pusdienas nebija tikušas aiztiktas. Luduss gaidīja viesus, tiem par godu viņš pat bija pārgērbies. Ludusam bija divi pāri bikšu. Svētku reizēs viņš bikses pārvilka. Un šī bija tipiska svētku reize. Pie viņa vajadzēja ierasties veselīem pieciem Ludusam tuviem cilvēkiem. Tāpēc Ludusam bija svarīgi noskaidrot, kā viņam vajadzēja uzviesties un kādu uzvedību sagaidīt no viesiem. Visvairāk viņu uztrauca Omegas vērtējums. Omega nekad nebija pie Ludusa iepriekš bijusi, un Luduss nekad nebija jutis viņas priekšā un arī neklātienē tādas trīsas, kādas viņš izjuta pēdējās dažas nedēļas. Omegai bija arī cits

vārds, taču Luduss viņu tā nemēdza saukt, saskatīdams, kā pats mēdza teikt, "kaut ko vairāk par apvalku". Omega pret Ludusa vārdiem izturējās bez sevišķas pietātes un labprāt par viņu zobojās. Taču zemapziņā viņa Ludusu mīlēja.

Vēl tur bija Prelūdiņa — Ludusa pirmā neveiksme. Viegls *adagio* bija pāraudzis par *alegro*, tad kļuvis par virmojošu un bezmaz kūsājošu *presto fortissimo*, līdz beigu beigās mūzika bija pāraugusi nebaudāmā troksnī, kas pat tādiem neizprotamiem eksperimentētājiem kā Einstuerzende Neubauten varētu likt sakert galvu rokās un sist to pret sienu, līdz skaņas pazušana. Labi vēl, ka Ludusam patika avangards. Bet Prelūdiņa viņu atstāja, un tikai tagad viņiem atkal bija gaidāma tikšanās.

Cveita bija pavisam savādāka. Ar viņu Luduss nekad nebija juties vientuļš, bet arī laime viņam bija zudusi. Cvieta varēja stundām ilgi stāstīt viņam nenozīmīgas detaļas Ludusam svešu cilvēku dzīvē, kuras viņa bija noklausījusies no kaimiņiem vai televīzijā. Luduss viņā neklaušījās, kaut gan izlikās esam uzmanīgs. Viņš Cveitai bieži dāvāja ziedus un nekad neaizmīrsa no rīta noskūt bārdi. Luduss vēlējās būt perfekts, taču viņš nesaprata, ka šī vēlme vien viņu padarīja par nepilnīgu. Arī Cveita viņu atstāja. Viņai nebija nekāda motīva, taču Luduss nedzīvoja detektīvomānā. Viņš grāmatas nelasīja principiā pēc. Luduss neticēja, ka pasauli var mair

nīt ar vārdu. Viņš ticēja maz kam. Un kāpēc gan lai viņš ticētu? Cveita aizbrauca projām, un Luduss viņu vairs nekad nesatika. Bet tajā vakarā visam vajadzēja mainīties.

Ar Koberu Ludusam romantiskas attiecības nekad nebija veidojušās, un viņš to pat nenožēloja. Kober Ludusu sauca par savu mazo brāli, kaut gan tā viņš darīja tikai Ludusa kaitināšanas nolūkā. Kādreiz viņu attiecības bija bijušas ļoti labas, viņi bija tādi draugi, par kādiem nākas dzirdēt tikai no nedrošiem avotiem. Bet laika gaitā situācija bija mainījusies. Kober tagad dzīvoja savu personīgo dzīvi, kamēr Luduss samierinājās ar vienkāršu eksistenci. Luduss Koberu apskauda, tāpēc viņš agrākajam draugam nemēdza zvanīt. Bet šoreiz arī Koberam bija jāierodas.

Un visbeidzot piektais cilvēks. Viņš Ludusam bija ne mazāk dārgs kā pārējie, bet Luduss nezināja pat viņa vārdu. Tas bija vienkārši piektais cilvēks, par kuru neko nevarēja zināt droši. Viņš gāja un nāca pēc paša iniciatīvas, viņam nedrīkstēja runāt pretim. Luduss labprāt būtu uzzinājis par piekto cilvēku kaut nedaudz vairāk, bet šāda iespēja viņam nebija radusies. Tikai vienu reizi, kad mēnesgaisma apspīdēja piektā cilvēka muguru, Ludusam bija izdevies ievērot viņa naksnīgo figūru. Arī pārējie nevarētu par viņu pastāstīt vairāk kā zināja Luduss. Piektā cilvēka slava sniedzās arī tālākajos nostūros,

Turpinājums 14. lpp.

Papildlaiks nebūs nepieciešams

Turpinājums no 13. lpp.

bet neko vairāk par vārdu savienojumu "piektais cilvēks" neviens nezināja. Ludusam bija nedaudz bailīgi ap dūšu, iedomājoties, ka šis mistiskais piektais cilvēks pēc neilga laika kāps pār viņa mājas sliekšni.

Istabas durvis iečīkstējās, un Ludusu pārņēma šausmas. Tas varēja būt tikai viņš, neviens cits nevarētu tikt garām atslēgai. Piektais cilvēks nepazīna šķēršļus.

Neviena aiz durvīm nebija, un Luduss nomierinājās. Durvis varēja čīkstēt pašas no sevis, pasaulē gadījās arī lielāki brīnumi. Ja Ludusam būtu labāki nervi, viņš mazāk uztrauktos, taču nervi varēja būt arī sliktāki. Luduss bija ar sevi kopumā apmierināts, lai gan viņš zināja, ka viņš nebija nekas vairāk kā personāžs citu dzīvē. Par viņu varētu teikt sekojošus vārdus: "šķiet dzīvojam uz citas planētas, bet ir gandrīz vietējais doktora Demisa māja." Luduss nebija Demisu nogalinājis, kaut gan viss liecināja tieši viņam par ļaunu. Viņš pirmais izdarīja gājienu, viņa rokā bija kārts ar revolveri un viņa acis nebija godīgas. Taču ko gan var gaidīt no kontaktlēcām? Skaistums prasa upurus, taču ne jau Demiss bija upuris šajā situācijā. Cietušais bija Luduss, kuru atstāja Prelūdijs un Cveita un kuru Omega nekad nevarētu iemīlēt, cik ļoti viņš lai arī necenstos.

Demiss bija atrasts beigts gaitenī, taču nogalināts viņš bija kādā no istabām. Vienam spēlētājam mugurā bija (115,24,11) krāsas krekls, kas šķīta vairākus gadus negludināts. Luduss nebija spēlētājs, viņš nebija vairāk kā figūriņa uz violeta podesta. Luduss nevarēja pats izvēlēties savu maršrutu, un viņš būtu varējis nogalināt Demisu, ja vien viņa rokās būtu nejausi iekritusi kāda

roratslēga, taču tā nenotika. Luduss bija aizmidzis klubkrēslā, domājot par iespējamo afēru ar Omegu. Tai viņu vajadzēja novest kapā, bet Luduss neuztraucās. Kaps nebija nekas cits kā apmēram desmit litrus liela atkritumu tvertne, kāpēc gan vajadzētu bēdāties par nokļūšanu tajā.

Pie durvīm klauvēja. Luduss nesteidzīgi ieslidēja sarkanās čības ar izdilušu caurumu zoles vidū un piepeldēja pie durvīm. Actīnai priekšā bija pielikts pirksts, tā vismaz varēja noprast. Un tā arī izrādījās. Aiz durvīm stāvēja Koberš, kas rokā turēja pelēku kofertīti un ar pūlēm turējās kājās. Koberam negāja viegli, tā varēja vismaz spriest pēc viņa izskata. Nepalūdzis atļauju, Koberš apsēdās Ludusa iecienītākajā klubkrēslā un pateica: "Tev uz galda joprojām ir vakardienas pusdienas. Vai tu grasies tās ēst?" Luduss atbildēja kaut ko nesakarīgu, tāpēc Koberš atraišīja savu kovboja stila kaklautu un rūpīgi sakartoja to uz ceļiem, pirms ķērās pie ēdiena. Ludusam nebija nekā, ko viņam sacīt, tāpēc viņš pavaicāja: "Vai gadījumā tas nebiji tu, kas biljarda istabā ar caurules gabalu izšķaidīja "the late doctor Demise" smadzenes un pēcāk no iekšpuses iznīcināja doktora māju?" Koberš vainīgi pasmaidīja un, sabužinājis savus kuplos zeltainos matus, atteica: "Tam gan nav nozīmes, un mani tas neuztrauc, bet caurules kārts ir pie Prelūdijs. Tu nedomā, ka es vēlos kritizēt tavu hipotēzi, tomēr es nevēlos arī tevi sāpināt vēlāk. Ja nu gadījumā izrādītos, ka es patiešām esmu biljarda istabā līcis mūsu kopīgajam draugam kļūt par bijušo kopīgo draugu, tad es drīzāk gan būtu kā paliginstrumentu izmantojis kādu svečturi vai kaut vai to duncīti, kuru tu atvedi no sava pirmā ārzemju komandējuma. Bet man ir savs variants..."

Koberš nepaspēja pabeigt teikumu, kad pie durvīm atkal jau zvanīja. Luduss nebija paspējis novilkēt čības, tāpēc nākamajam apmeklētājam nenācās ilgi gaidīt. Patiesībā apmeklētāji bija trīs. Un patiesībā tās bija apmeklētājas. Prelūdijs nevēlīgi nobučoja Ludusa vaigu, Omega iespurdzās, bet Cveita noteica: "Vai Koberš ir?" Ludusam nepatika atsaukšanās uz Koberu. Cveita nebija viņa

"Piektais cilvēks tā arī neatnāca", viņa teica. Piepeši durvis atsprāga vaļā, un tur viņš bija...

mūža mīlestība, tomēr viņš nevēlējās būt arī liekais jebkādos dzīves svētkos. Dzīvē svētku tāpat bija visai maz, un reti kad Luduss tajos varēja piedalīties kaut skatītāja veidā.

Dāmas vēlējās kaut ko atspirdzinošu, bet Ludusa bāriņā neatradās nekas, izņemot odekolonu. Tā kā nekā cita nebija, nācās dzert to pašu. Sarunas sāka virzīties straujāk. Omega iesēdās Koberam klēpī, nepieklājīgi tajā grozījās. Koberš atstāja malā Ludusa vakardienas pusdienas un pievērsa visu savu nedalīto uzmanību Prelūdijs, kas joka pēc glāstīja Cveitas kājiņu. Luduss centās izklaidēt Kobera klēpī sēdošo Omegu, taču nerezultatīvi. Pietrūka tikai piektais cilvēks, bet neviens par to pat neatcerējās.

Tā bija Sodoma un Gomora vai Serbija un Melnkalne vai Bosnija un Hercogovina vai Trinidada un Tobago, kas tur notika. Katrs mēģināja pārtrumpēt katru, izsakot mulķīgus apvainojumus un nolādot dienu, kad pirmo reizi bija saticis Demisu. Neķītras darbības mijās ar vaļširdīgām citu noziegumu atzīšanām, Omega divas reizes iemīga, Luduss divas reizes viņu pamodināja, par ko viņu četras reizes sarāja Koberš, būdams pārliecināts, ka viņš zināja labāk, Cveita un Prelūdijs aizgāja uz vannas istabu, bet vakardienas pusdienas nelabi smakoja.

Pasākums turpinājās vēl vismaz divas stundas, līdz pārnākusī Prelūdijs, turot savos smalkajos pirkstos cigaretes etviju un milzīgām acu zilītēm raugoties uz Cveitu, pateica: "Piektais cilvēks tā arī neatnāca."

Piepeši durvis atsprāga vaļā, un tur viņš bija. Nepletētās krekls plandījās bezvējā, un plātājās acis gailēja veselīgs neprāts. Kreisajā rokā viņš turēja satvertu roratslēgu. "Priecīgas Lieldienas!" viņš teica, "As I was going up the stairs, I met a man who wasn't there. I met him once again today, I wish, I wish he'd go away..."

Vecas, bet labas anekdotes

Divos nakti universitātes profesora dzīvoklī atskan telefona zvans. Profesors ar mokām satausta klausuli un miegainā balsī saka:
– Jā.
– Nu, ko, suns, guli!? Bet mēs, redzi, mācāties...

Jaunieša un vecas kundzītes dialogi trolejbusā.

– Vecmāmiņ, vai gribat apsēsties manā vietā?

– Paldies, paldies, dēliņ, ar lielāko prieku!

– Tad neaizejiet pārāk tālu, es pēc pāris pieturām izkāpšu.

Māte saka mazajam Pēcim:

– Viss, no pirmdienas mēs sākam jaunu dzīvi! Es atmetīšu smēķēšanu, tēvs — dzeršanu, bet kā būs ar tevi?

– Es varētu atmetēt mācības.

Dāma ar sunīti apstādina taksometru, iesēdina suni priekšējā sēdekli un pati apsēžas aizmugurē. Šoferis, pat nepagriezdamies uz viņas pusi, jautā:

– Nu, kur tad mātīti vedīsim?

Dāma (nikni):

– Tā nav mātīte, tas ir tēviņš!

– Bet es jau viņam arī jautāju.

Kafejnīcā kāds puisis vērsas pie meitenes, kura sēž pie blakus galdiņa:

– Meitenīt, ko jūs uz mani tā skatāties, it kā jūs vecāki būtu aizbraukuši uz vasarnīcu...

Puika un meitene ceļ sniegavīru. Gandrīz jau gatavs.

Puika:

– Vēl tikai aizskriešu uz virtuvi pēc burkāna...

Meitene:

– Paņem divus, lai arī degunam sanāk!

Datormīlis skatās pa TV trilleri. Tur pa tumšu koridoru šaušalīgā mājā ieiet meitene. Spriedze aug, draudīga mūzika skan arvien skaļāk... Datormīlis neiztur:

– Noseivojies, muļķe, noseivojies taču!

Puika atgriežas no pasu izsniegšanas nodaļas, kur ticis pie savas pirmās pases, kas nepieciešama ārzemju ceļojumam. Viņš dusmīgi murmina:

– Kretīni, idioti! Es taču viņiem teicu, lai iedod vāciņus ar Hariju Poteru, bet nē — sa-
jaukuši un iedevuši tādus pašus kā citiem — ar pokemoniem...

Blondīnei savajagas šampūnu. Tas maksā 2 latus, bet viņai ir tikai 1 lats. Sadomā iet pie paziņas aizņemties.

– Aizdod latu! Senči iedos naudu — atdošu.

– Ņem ar', — saka paziņa, — bet atstāj ķilu.

– Man nekā cita nav — tikai šis zelta grezdzens un zelta auskari.

– Derēs. Atstāj un, kad dabūsi naudu, atdosi man 2 latus. Kaut gan... kāpēc gaidīt, kad tev būs tie divi lati? Atdod latu tagad un ot-
ru, kad senči iedos.

Runāts — darīts. Blondīne iet mājās un domā: "Interesanti gan, kā tas sanāk — grez-
dzena un auskaru man nav, lata nav, bet vēl latu parādā paliku..."

Blondīne, iegādājoties jogurtu, to vienmēr atver veikalā pie kases. Reiz pārdevēja nenociešas un jautā:

– Kāpēc jūs šeit atverat visus jogurtus?

– Uz vāciņa taču rakstīts: "Atvērt šeit!"

Oficiants klientam:

– Varu jūs iepriecināt — jums izrādījās taisnī-

ba! Tikko biju virtuvē un noskaidroju, ka kļūdas dēļ jums tiešām esam zupas vietā iedevuši samazgas.

Zvans vetārstam:

– Labdien, man liekas, ka mans suns ir saslimis.

– Kāpēc jūs tā domājat?

– Jau trešo nedēļu guļ zem divāna, ārā neliens, neko neēd un smird!

Zooloģiskajā dārzā.

– Tēt, kāpēc gorilla mūs tik nikni nopētīja?

– Nomierinies, dēls! Tā bija tikai kasiere...

Vecāki prasa dēlam:

– Dēliņ, kā nokārtoji eksāmenu?

– Vai, ļoti labi, visi bija sajūsmā! Rudenī pieprasa atkārtot.

Puisis diskotēkā pamana drebošu meiteni, pieiet klāt un jautā:

– Meitenīt, jūs dejojāt?

– Jā.

– Paldies Dievam!

– Kāpēc?

– Man likās, ka esat saņēmusi strāvas triecienus...

Studentu kopmitnes.

– Jāni, vai zini, ar ko atšķiras aizkari no tualetes papīra?

– Nē.

– Tad tu esi tas cūka?! ☹

Izdevuma nosaukums:

žurnāls TILTS

Izdošanas vieta, gads:

Rīga, 2004.

Izdevējs:

IZGLĪTĪBAS ATTĪSTĪBAS
CENTRS

Dzirnavu iela 34 a,

Rīga, LV-1010

Mājas lapa internetā:

<http://tilts.mcabols.lv/>

Atbildīgā par izdevumu:

Liesma Ose

Redaktore:

Ilze Korņeva

Redaktores vietniece:

Lidija Čera

Mākslinieks:

Uldis Freimanis

Maketētājs:

Ints Vikmanis

Tipogrāfija:

McĀbols

Izdevuma tirāža:

3 000

Reģistrējies SFL, 2000.g.

Reģistrācijas apliecības

numurs: M 00695

Publicētie materiāli

ne vienmēr atspoguļo

redakcijas viedokli.

Visu mūžu mēs būvējam tiltus,
bet visskaistākie tilti rodas sapņos.
Lai izdodas!